

CLOROFILM

prezintă

SYDNEY FILM FESTIVAL 2014
— nominalizat la Cel mai bun film —

71 MOSTRA INTERNAZIONALE D'ARTE CINEMATOGRAFICA VENEZIA 2014
— premiu Leul de Aur —

EEA
— Premiul pentru Cea mai bună comedie —

„O comedie sublimă,
care vă va face să râdeți cu sughituri.”
Flavia Dima, CinemaRX

“O comedie la fel de ciudată
și de minunată ca și titlul”
★★★★★
Kate Muir
THE TIMES

“Un burlesc metafizic glorios”
★★★★★
Xan Brooks
THE GUARDIAN

“Acesta este un cinema
intraductibil... E divin”
★★★★★
Robbie Collin
THE TELEGRAPH

“Iar ... transcendent”
★★★★★
LITTLE WHITE LIES

CLOROFILM prezintă

**UN PORUMBEL
CUGETÂND
PE O RAMURĂ**

un film de **ROY ANDERSSON**

CLOROFILM prezintă **UN PORUMBEL CUGETÂND PE O RAMURĂ** un film de **ROY ANDERSSON** cu **NISSE VESTBLOM, HOLGER ANDERSSON, CHARLOTTA LARSSON**
producător **PERNILLA SANDSTRÖM** scenariu **ROY ANDERSSON** imagine **ISTVÁN BORBÁS, GERGELY PÁLOS** montaj **ALEXANDRA STRAUSS** sunet **ROBERT HEFTER**
muzică **HANI JAZZAR, GORM SUNDBERG** produs de **ROY ANDERSSON FILMPRODUCTION AB**

clorofilm starline MEDIA PE+ CINEFAN.ro TO THE EDGE AND BACK Film reportero WME CineAmator Cinema RX

Din 29 ianarie în cinematografele din România și pe MUBI.COM

UN PORUMBEL CUGETÂND PE O RAMURĂ

un film de Roy Andersson

RECENZII DE PRESĂ

★★★★★

"O comedie la fel de ciudată și de minunată ca și titlul"

- Kate Muir, THE TIMES

★★★★★

"Un burlesc metafizic glorios"

- Xan Brooks, THE GUARDIAN

★★★★★

"Iar ... transcendent"

- LITTLE WHITE LIES

★★★★★

"Acesta este un cinema intraductibil... E divin"

- Robbie Collin, THE TELEGRAPH

"Am dinți de vampir pe care ți-i pot da la jumătate de preț."

Sinopsis

Ca un Don Quijote și un Sancho Panza moderni, Sam și Jonathan, doi vânzători de obiecte inedite, ne poartă într-o călătorie caleidoscopică prin destinul uman. Este o călătorie care dezvăluie frumusețea momentelor unice, meschinăria celorlalți, umorul și tragedia ascunse în noi, grandoarea vieții, precum și fragilitatea omenirii.

Sinopsis lung

Trei întâlniri cu moartea: Un om moare de atac de cord încercând să destupe o sticlă de vin în timp ce soția sa absentă pregătește cina în bucătărie. O bătrână pe patul de moarte înșfacă o geantă plină de bijuterii în timp ce fiii ei încearcă să i-o smulgă din strânsoarea disperată: "N-ai voie să duci asta în rai, mamă! O să primești bijuterii noi acolo." Un pasager zace mort în cantina unui feribot, după ce doar ce a plătit pentru masa de prânz. Casiera întreabă: "Vrea cineva asta? E gratis."

Sam și Jonathan sunt doi vânzători de obiecte inedite. Ca un Don Quijote și un Sancho Panza moderni, ne poartă într-o călătorie caleidoscopică prin mai multe destine umane. Este o călătorie care dezvăluie frumusețea momentelor unice, meschinăria celorlalți, umorul și tragedia ascunse în noi, grandoarea vieții pe lângă fragilitatea omenirii.

Vânzătorii sunt un cuplu puțin probabil; vând măști grotești de petrecere și se ceartă în continuu. Sam, care se consideră creierul operațiunii, îi vorbește de sus tovarășului său. Jonathan este lent și flegmatic, și

găsește fericirea în simplul act de a mânca. Sam și Jonathan inspiră ilaritate, cât și seriozitate, și ne însoțesc printr-o serie de momente bogate și surprinzătoare.

Căpitanul feribotului a abandonat viața pe mare, iar acum conduce un salon de coafură, însă singurul lui client pleacă deoarece află că are doar experiență militară în tăierea părului.

O dansatoare de flamenco își dezvaluie sentimentele atingând unul dintre elevi. În fața studioului de dans, o femeie de serviciu exclamă la telefonul ei mobil: "Mă bucur să aud că ești bine!" Mai târziu, un ofițer îi privește pe dansatoarea de flamenco și pe elevul ei pe fereastra unui restaurant, în timp ce așteaptă o întâlnire enigmatică și veșnic amânată. Dând un telefon, întreabă: "Am înțeles eu greșit? Eu am făcut greșeala?"

Într-un bar, un vechi client regulat ursuz și parțial surd mai comandă o băutură. Alți doi clienți remarcă: "Șaizeci de ani - astea-s o mulțime de băuturi!" "Cum ar fi viața fără o băutură, două?" Preț de o clipă, este 1943, și clientul regulat bea ca om tânăr. Marinarii și soldații nu au bani și oferă săruturi ca monedă pentru a cumpăra băuturi la cârciuma lui Lotta Șchioapa.

Într-o bucătărie, un soț stă la fereastră în timp ce soția dă un telefon: "Mă bucur să aud că ești bine!" Două tinere la un balcon fac baloane în timp ce se plimbă în mod periculos aproape de margine. O armată din secolul 18 de cai și de pedestrași mășăluiește spre Moscova. Regele lor se oprește la un bar modern cu oamenii lui, insultându-i oaspeții și administratorul. În alt bar, ofițerul se plânge de întâlnirea sa anulată din nou. Directorul executiv disperat al unei corporații, cu arma în mână, stă în fața biroului, vorbind la telefon: "Mă bucur să aud că ești bine!" După o înfrângere umilitoare, din armata din secolul XVII, cândva încrezătoare, rămân doar niște reziduuri. În bar, un ofițer obosit mormâie pentru oricine îl ascultă: "Dacă n-ar fi plouat..." Într-un laborator, în timp ce o maimuță suferă șocuri electrice într-un experiment diabolic, un om de știință vorbește la mobil: "Mă bucur să aud că ești bine!" O orgă antică, gigantică și grotescă din cupru, înconjurată de soldați britanici coloniali, extrag o muzică magnifică din gemetele mizerabile ale unor prizonieri africani care se prăjesc înăuntru...

Vânzătorii Sam și Jonathan ne ajută să navigăm prin acest univers de chipuri ciudate, însă familiare, în timp ce-și vând marfa excentrică. În diferitele lor discursuri de vânzare, se străduiesc să convingă potențialii cumpărători că oamenii au nevoie de comedie și de distracție. Cei doi nu-și găsesc produsele deosebit de amuzante, dar se străduiesc să îi convingă pe alții. Într-un magazin de obiecte amuzante, în timp ce încearcă fără succes să-și vândă marfa, Jonathan sperie o femeie cu o mască "Pete-Un-Dinte". În alt magazin, încearcă fără succes să-și recupereze o datorie. Furnizorii de obiecte inedite îi cheamă la rândul lor pe Sam și Jonathan să le ceară ce le datorează. Mai târziu, într-o cafenea, Jonathan vede o femeie frumoasă descoperindu-și picioarele pentru a-și scoate o piatră din pantof. Este mișcat de scenă, însă alt client comentează: "Ce este atât de special la asta?"

Rătăcim prin "Un porumbel cugetând pe o ramură", gustând frumusețea și absurditatea existenței noastre, în momentul prezent, înconjurați de alții mult prea asemănători cu noi.

Interviu with Roy Andersson

"Îmi imaginez UN PORUMBEL CUGETÂND PE O RAMURĂ comic de la început până la sfârșit, emoțional și înălțător. Dar, din când în când, publicul va asista, de asemenea, la momente de teroare. Variația dintre umor și groază va fi profundă."

î: Ce legătură au filmele din TRILOGIA VIETII și cum diferă?

r: Am convingerea că orice film ar putea - și ar trebui - să fie vizionat în orice moment, în condițiile sale. În fiecare film individual, fiecare scenă poate fi văzută separat. UN PORUMBEL CUGETÂND PE O RAMURĂ are 39 de scene, iar ambiția mea este ca fiecare dintre ele să ofere o experiență artistică pentru public. În ansamblu, TRILOGIA VIETII încearcă să provoace spectatorii să-și examineze propria existență, întrebându-i: "Ce facem? Încotro ne îndreptăm?" Scopul e să genereze reflecție și contemplare asupra existenței noastre, cu o doză mare de tragicomedie, "Lebenslust" - poftă de viață și un respect fundamental pentru existența umană.

TRILOGIA VIETII arată omenirea îndreptându-se probabil spre apocalipsă, dar și că rezultatul este în mâinile noastre. SONGS FROM THE SECOND FLOOR dezbate milenialismul, de la scena în care vânzătorii aruncă crucifixurile, simbolizând abandonarea compasiunii și empatiei, la scena cu casele mișcătoare, evocând panica crizelor financiare ciclice, ele însele mici apocalipse. Temele vinei colective și ale vulnerabilității umane au fost esențiale în acel film. YOU, THE LIVING a reprezentat o plecare îndrăzneată în vise, o tranziție care a deschis un întreg regat de noi posibilități pentru mine. Înainte, personajele mele își comentau visele. Acum, în UN PORUMBEL..., scenele sunt ca niște vise, fără alte explicații. UN PORUMBEL... tachinează, de asemenea, mai mult decât celelalte două filme, iar tonul este copleșitor "Lebenslust", chiar dacă personajele sunt triste și se luptă din greu.

î: Ce a însemnat trecerea de la pelicula de 35 mm la digital pentru proces?

r: Când îmbătrânești este de multe ori greu să-ți schimbi modul de lucru, dar aici nu a fost cazul. Sunt pentru această schimbare, am turnat filmul digital. Sunt bucuros că m-am descurcat cu această metodă, cu sprijinul colaboratorilor mei, desigur. În practică, asta a însemnat că m-am putut baza mai ușor pe cadre largi. Înainte, mă preocupa mai mult să obțin claritate în fundal. Sunt fan al profunzimii și al adâncimii, iar cu o cameră digitală a fost posibil să obțin o claritate de ansamblu, ceea ce mi se pare uimitor.

Estetica abstractă și picturală din UN PORUMBEL.. va aminti de munca mea din trecut. Imaginile sunt ușor mai luminoase și mai clare datorită utilizării camerei digitale. În plus, am urmărit să realizez scene mai dinamice, ca să fac noul film să pară mai puțin o serie de tablouri și să aibă un ritm mai distinct. Pe scurt, numai de asta suntem în stare eu și echipa mea. Am dus-o la extremă.

î: Pictorii v-au inspirat filmele, de la pictori renascentiști la Neue Sachlichkeit, cunoscut sub numele de Noua Obiectivitate, la Edward Hopper. Ce pictori au fost cei mai importanți pentru UN PORUMBEL...?

r: Aș spune că Otto Dix și Georg Scholz - doi artiști germani ale căror inovații artistice au fost inspirate de experiențele lor din Primul Război Mondial. Devastați de război, viziunea lor asupra lumii rezonează într-un mod de care mă simt foarte apropiat, fără să fi participat la vreun război.

Când am crescut, realismul a fost singurul lucru care a contat pentru mine. Orice altceva era doar ciudat - burghez, de fapt, - dar, cu timpul, am devenit tot mai fascinat de arta abstractului, începând cu simbolismul, expresionismul și Neue Sachlichkeit. E mult mai interesant decât o reprezentare pur naturalistă. Azi aproape că găsesc reprezentarea naturalistă plictisitoare, în timp ce interpretarea personală a unei expresii abstracte este extraordinară, cu van Gogh ca maestru. El este capabil să picteze trei ciori care zboară peste un lan de porumb - și, ca spectator, ți se pare că n-ai mai văzut așa ceva. Este un fel de "super-realism", o ambiție pe care și eu o am pentru UN PORUMBEL..., în care abstractizarea e condensată, purificată și simplificată. Scenele ar trebui să apară curate ca amintirile și visele. Da, nu e o sarcină ușoară: "C'est difficile d'être facile" - este dificil să fii simplu, dar voi încerca.

Bruegel, bătrânul, este o altă sursă de inspirație. Dintre operele reascentiste, el a pictat un peisaj deosebit intitulat "Vânători în zăpadă". De pe un deal înzăpezit, care dădea spre un oraș flamand, vedem săteni patinând pe un lac înghețat. În prim-plan, trei vânători și câinii lor se întorc de la vânătoare. Deasupra lor, cocoțate pe ramurile goale ale unui copac, patru păsări curioase observă eforturile și preocupările oamenilor. Păsările par să speculeze: "Care fac oamenii acolo? De ce sunt atât de ocupați?"

De asemenea, doresc să menționez un pictor naturalist pe nume Ilja Repin, care a realizat un tablou remarcabil cu cazaci. I-a luat 11 ani. Este o lucrare uriașă, bazată pe schițe. După 11 de ani, el a fost mulțumit de pictură. Astăzi face parte din patrimoniul mondial. Desigur că sună pretențios să ți tești spre o lucrare de patrimoniu, dar, în același timp, ca artist, trebuie să te dedici și să-ți duci expresia la extremă. Din păcate, este foarte greu astăzi, având în vedere aspectele financiare din realizarea de filme și recrutarea cineaștilor. Oamenii de afaceri au preluat expresia cinemaului.

î: Vi se pare trist că regizorii contemporani nu se inspiră mai mult din pictură?

r: Mi se pare foarte deprimant. Acesta este probabil motivul pentru care cinemaul de astăzi este atât de șters și neinteresant. Imaginea este redusă. Asta și din cauze economice, nu e nici timp, nu sunt nici bani pentru a fi mai riguros. Totuși, cred că este foarte trist că atât de puțini regizori sunt gata să hrănească elementele vizuale, chiar dacă e costisitor și de durată. Mie mi-a luat patru ani să finalizez acest film.

î: Când SONGS a fost lansat în 2000, v-ați descris propriul stil ca un fel de "trivialism". Mai este valabil?

r: Da, cred că UN PORUMBEL... este un exemplu mai clar a ceea ce consider "trivialism". Se referă la trivialism, subliniat printr-o experiență mai atrăgătoare. Este valabil și pentru pictură; întreaga istorie a artei este plină de trivialități, deoarece fac parte din viața noastră. Îmi place asta, și, pe viitor, aș vrea să devin și mai trivial decât am fost în acest film. Chiar mai mult decât în scenele cu regele suedez Charles al XII-lea în drum spre câmpul din Poltava, unde în mod neașteptat se ivește o situație foarte banală: i se face sete, după care simte nevoia să se ducă la baie.

î: Este presupusa homosexualitate a lui Charles al XII-lea subliniată cu scopul de a-l face pe acest cuceritor foarte masculin să arate mai uman?

r: În Suedia, e considerat un adevărat macho și, prin urmare un simbol puternic pentru multe organizații de dreapta. Dar acum am un mare respect față de frumusețea scenei, mai ales atunci când regele se simte brusc atât de atașat de tânăra barmanișă. Sunt foarte mulțumit de ea. În sinea lor, indiferent de poziția din societate, oamenii sunt sensibili și vulnerabili. A ilustra asta este ceea ce vreau să fac cu munca mea, de fapt.

î: Credeți că există o lipsă tot mai mare de compasiune și empatie în lume?

r: Compasiunea face parte din noi toți la un moment dat. Este marea mea durere, și marea durere a tuturor, că acest sentiment este adesea reprimat în numele comercialismului. Mă gândesc la Emmanuel Levinas vorbind despre fața ființei umane și respectul pentru altă existență, alt prezent, care îți dă satisfacție. Într-o scenă din filmul meu, un bătrân regretă comportamentul său rău și meschin de-a lungul vieții: "De-asta am fost atât de nefericit", îi declară el unui chelner.

Dar cuvintele nu sunt suficiente pentru a crea înțelegere deplină și comunicare - lucru care explică într-un fel lipsa de cuvinte din TRILOGIA VIETII. Cred că portretul vizual al ființei umane, atât în pictură, cât și în film, ne spune mai mult decât cuvintele.

î: Se pare că aveți o afecțiune specială pentru agenții de vânzări - protagoniștii filmelor dv vând crucifixuri, frigider și, în UN PORUMBEL..., obiecte amuzante. E un fel de autoportret?

R.A.: Într-un fel, mi se trage din copilărie, de la membrii familiei care vindeau lucruri. Dar a fi vânzător este foarte universal; cam în asta constă viața. Vânzările și marketingul sunt fundamentul unei societăți civilizate, s-ar putea spune. O să conving acest fond sau acest post de televiziune că acest lucru este interesant și important. Și eu sunt un agent de vânzări, toți suntem. Trebuie să ne promovăm pe noi înșine și să încercăm să ne afirmăm prin lucruri și idei.

î: Cum v-a venit ideea ca cei doi vânzători să trăiască într-un hotel ieftin?

r: Hotelul provine direct din propria mea experiență din Gothenburg. Locul unde am crescut este acum un hotel ieftin și, din păcate fratele meu, toxicoman o lungă perioadă de timp, a ajuns acolo. Prin urmare, cunosc soarta acestui mediu. În sens mai larg, acești tovarăși sunt modelați direct din literatură: Don Quijote și Sancho Panza; după "Oameni și șoareci" al lui John Steinbeck și, să nu uităm, din istoria filmului, Stan și Bran, care au fost, de asemenea, o sursă de inspirație pentru Beckett. Baietii din film sunt o versiune ai lui Stan și Bran. Unul este un pic pompos, în timp ce celălalt nu este chiar capabil; e un pic trist și plânge cu ușurință. Sunt foarte inspirat de aceste cupluri masculine din istoria culturală.

î: Și în această relație inegală, cei doi vânzători reprezintă, de asemenea, un univers mai larg, asupritorul și oprimatul.

r: Da, este din ce în ce mai evident. Azi am vorbit cu directorul meu de imagine meu, István Borbás, despre această problemă răspândită, despre o societate tot mai puțin solidară. În ziua de azi trebuie să te gândești doar la tine, să-ți crești profiturile călând peste alții. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la

consecințele acestui comportament. Este un dezastru, o alienare care va face tinerii să-și piardă încrederea complet.

Nu-mi place umilirea, să văd alți oameni fiind umiliți sau să fiu eu umilit. Într-un fel, toate filmele mele sunt despre umilire. Provin din clasa muncitoare și am văzut cum rudele se umilesc în fața superiorilor lor, un respect exagerat pentru autoritate, care îi face incapabili să-și spună părerea, lăsându-i cu un sentiment de vinovăție. Am trăit această experiență toată viața mea și m-am hotărât să lupt împotriva ei.

î: Și ați reușit în această luptă?

r: Da, deoarece nu sunt ca bunicii mei, nu mi-e teamă deloc de clasele dominante. Dar voi trăi cu această umilire toată viața și cu ură față de autoritate. Acesta este, de asemenea, principalul motiv pentru caricaturizarea recurentă a monarhilor.

î: TRILOGIA VIETȚII a ajuns acum la final. Este și ultimul film pe care să-l așteptăm de la Roy Andersson?

r: Nu, de fapt, lucrez deja la un nou film. Acesta va fi și mai nebunesc, mai fermecător și mai atrăgător. Și UN PORUMBEL... este, dar acesta va duce nebunia și mai departe. Dar n-am să abandonez niciodată la probabil și posibil. Filmele mele trebuie să fie atașate de o anumită practicalitate, de un fel de realism stilizat.

î: Veți continua acest stil, cu compoziții largi și camere statice într-o singură dublă?

r: Da, acest mod de lucru îmi permite să localizez personajele în universul care le înconjoară în loc să le izoleze. Nici nu pot urmări filmele cu multe schimbări de scenă, menite să accelereze povestea. Sunt dedicat acestor valori vizuale, de a crea spațiul pentru o compoziție mai deschisă, mai democratică. Există un sociolog francez, Loïc Wacquant, un student la Bourdieu, pe care-l citez uneori. Când s-a întors în Franța, după un timp petrecut ca profesor invitat în Statele Unite, a descris ceea ce a considerat un fenomen american: "Ostilitate împotriva gândirii clare". Eu, însă, consider că munca mea favorizează o gândire clară. Totul este acolo, la lumină. Eu și colaboratorii mei am încercat să combatem "ostilitatea împotriva gândirii clare".

FIINȚA UMANĂ ȘI CAMERA

În viața de zi cu zi, ne gândim rareori la camere și la spațiul din jurul nostru, fie că observăm sau suntem observați, preocupați de sarcinile noastre de zi cu zi și de gândurile noastre. Dar, când vine vorba de a reprezenta o ființă umană și existența sa, ne amintim de importanța spațiului. Acesta îi descrie soarta și a averea, situația sa în viață.

Eu folosesc cuvântul "cameră", în sensul larg, suedez al cuvântului, adică spațiu personal, ceea ce înseamnă, de asemenea, că o cameră poate exista atât în aer liber, cât și în interior. Nu putem scăpa de propria noastră cameră. Într-o anumită măsură, e posibil să ne alegem camera în care să trăim sau s-o modelăm după propriile noastre preferințe. Acest spațiu ne urmărește și ne dezvăluie ambițiile. De cele mai multe ori, ne trezim într-o cameră în care nu avem niciun fel de control. Rareori ajungem într-un

spațiu numai din propria dorință. Mediul nostru, "camera" noastră, ne dezvăluie locul în societate și în istorie. Dezvăluie condițiile vieții noastre, a existenței noastre. Este rezultatul unui proces istoric, în care influența propriei voințe e mai puțin importantă decât ne-ar plăcea să credem.

BIOGRAFIA ACTORILOR

Holger Andersson

Holger Andersson (născut în Eskilstuna, 1953) este un artist suedez și un renașcentist. Holger a studiat designul grafic la Școala de Artă Konstfack din 1974 până în 1976. Ultima sa expoziție a fost o retrospectivă la Walla Scen în 2011. Holger a apărut în reclame, un serial TV și un film documentar, dar a mai avut și alte slujbe, chiar livrând ziare. Holger a avut un rol minor în YOU, THE LIVING (2007) de Roy Andersson.

Nils Westblom

Nils Westblom (născut în Stockholm, 1949) lucra ca asistent la o clinică de dezintoxicare. Nils are trecut de marinar și meșter. A avut un rol minor în YOU, THE LIVING (2007) de Roy Andersson. În 2009, a apărut într-o reclamă de Andersson pentru Aftonbladet.

DESCRIEREA PERSONALEJOR

"Dacă există o legătură între personaje, ar fi vulnerabilitatea lor; sunt foarte expuse în viața de zi cu zi. Chiar și regele este vulnerabil, deși, prin constituție, el îi răspunde doar lui Dumnezeu, creând supunere totală în jurul lui. Multor personaje le este, de asemenea, frică să pice prost, ceea ce, desigur, nu înseamnă că sunt în măsură să evite asta."

Sam și Jonathan

Acești vânzători de obiecte inedite au format o prietenie de caractere opuse, trăind amândoi într-un hotel ieftin ce amintește de o instituție socială. Deoarece afacerile merg greu, se ceartă constant. Întrucât Sam este cel mai puternic, de multe ori nechibzuit față de tovarășul său, Jonathan este foarte fragil și mai sensibil la chinurile vieții zilnice. Sam și Jonathan se află în centrul poveștii, fiind martorii experiențelor altor personaje.

Profesoara de Flamenco

Roy Andersson: "Cred că a fost important ca profesoara de flamenco să fie femeie, deoarece și femeile pot comite abuzuri sexuale, deși nu e un abuz sexual în acest caz. Pentru mine, scena e mai presus de toate despre dorință. Scopul meu e de a arăta oamenilor cât de departe pot duce unii dorința chiar și în public."

Charles al XII-lea al Suediei

Tânărul rege suedez care nu face compromisuri (1697-1718), postum numit "ultimul viking", se trezește în situații triviale în drum spre și de la Poltava, Rusia. Acesta este un portret neobișnuit și un nou unghi al cuceritorului, reprezentând o latură mai sensibilă și mai universală a monarhului.

Roy Andersson – Filmografie

Roy Andersson s-a născut în 1943, în Gothenburg, Suedia. În 1969, a absolvit Școala Suedeză de Film, iar primul său lungmetraj, A SWEDISH LOVE STORY a câștigat patru premii la Festivalul de Film de la Berlin în 1970. GILIAP, al doilea film al său, a fost prezentat la Săptămânile Regizorilor de la Cannes, în 1976. În 1975, a început o carieră de pionierat ca regizor de reclame, câștigând un total de opt Lei de Aur la Cannes. În 1981, a fondat Studio 24 la Stockholm, cu scopul de a produce și a-și realiza propriile filme. Așa și-a dezvoltat și stilul unic de filmări. După SOMETHING HAPPENED (1987) și WORLD OF GLORY (1991), două scurtmetraje care au câștigat cele mai prestigioase premii (a.o. Clermont-Ferrand), a filmat SONGS FROM THE SECOND FLOOR în studioul său și a câștigat Premiul Special al Juriului la Festivalul de Film de la Cannes în 2000. După primul capitol din TRILOGIA VIETȚII, SONGS FROM THE SECOND FLOOR a fost urmat în 2007 de YOU, THE LIVING, care a fost vizionat și la Cannes. Filmele i-au cimentat stilul personal caracterizat prin cadre staționare și tablouri concepute cu meticulozitate, comedie absurdă și umanitate. În 2009, Roy Andersson a fost distins de o expoziție de la Muzeul de Artă Modernă din New York, care i-a prezentat nu doar întreaga operă cinematografică, ci și câteva reclame. UN PORUMBEL CUGERTÂND PE O RAMURĂ, al cincilea film al său, este ultimul capitol din TRILOGIA VIETȚII, care s-a realizat pe parcursul a 15 ani.

A PIGEON SAT ON A BRANCH REFLECTING ON EXISTENCE (2014)

YOU, THE LIVING (2007)

SONGS FROM THE SECOND FLOOR (2000)

WORLD OF GLORY (1991, short)

SOMETHING HAPPENED (1987, short)

GILIAP (1975)

A SWEDISH LOVE STORY (1970)